

Olga Schlütter, Mireia Núñez, Eduard Carbó, Xavi Càrdenas i Silvia Rúbio al cim del Mont-Roig.

Granollers. Havent arribat al refugi, aprofitem per donar un tomb per els voltants, ja que hi ha gent que no havia estat mai per aquesta zona, i a més com que al dia següent ens toca caminar de valent, més val fer alguna cosa ara per escalfar. Sortim amunt i comencem a veure una zona on la natura està desbordada, trobem prats florits i al fons, amunt, la neu que encara queda per aquestes contrades.

Per aquelles coses de la vida, ens trobem que els nois hem anat per un cantó i les noies per un altre, i al final som nosaltres els que les hem d'esperar per sopar. Després de donar compte del sopar del refugi, anem a dormir per al dia següent aixecar-nos d'hora, ja que tenim molt de camí per davant.

Al dia següent, a partir dels Prats de Quanca, comencem la caminada. Tota aquesta primera part és formada per bosc, el corriol va al costat d'un rierol fins a arribar a un pont on trobem la Pleta Palomera i una cabana del mateix nom. Deixem de seguir en sentit Nord, per començar a desfilir en sentit Oest, en direcció al pic de Mont-roig que ja veiem. De moment el dia està fent bo, i la vall per la que passem és espectacular. Està tota florida, i aquesta també segueix un rierol que passa per el nostre costat. No hem trobat a ningú.

Seguim caminant en direcció oest, fins que ens trobem un refugi de xapa (refugi de Mont-roig o Enric Pujol, 2290 m). És migdia, així que fem una parada com cal per menjar i recuperar forces. El refugi està al costat d'un llac, que per el desglaç resulta immens. Les vistes són magnífiques i el temps està acompanyant. Aquí es quedaran na Rosa i la seva parella, en Toni, ja que ella està cansada i a part, és possible que a partir d'aquí podem trobar trams on hagem de fer servir el grampons, i ells no els han fet servir abans.

I després de menjar, el primer "contratemps": com que l'Estany inferior de la Gallina està tant ple d'aigua, aquest ha crescut fins a ocupar allà per on passa el corriol. Solució: ens hem de treure les botes i arremangar els pantalons per passar aquest tram, no gaire llarg. L'aigua està gelada! Però com que és tot just després de dinar, es passa mitjanament bé.

Comencem a realitzar l'ascensió en sí, després de donar una volta per un altre estany, ara el corriol sí que es comença a enfilar per anar a buscar les restes de neu que encara queden per dalt. I per el camí hi trobem una mica de tot: pedra, neu molt pastosa i inclús fang, ja que la neu ha desfet algun tram on hi havia terra. Primer arribem a la collada de Mont-roig, i quan ens enfilem per veure la caiguda que hi ha a l'altre vertent, veiem que aquesta cau molt en picat, fent impressió i tot. Estem a 2690. Ja queda res.

Després de fet una volta sorteiant la neu tant humida i provant d'anar per els trossos on la neu està més gelada per que els grampons s'agafin millor, arribem al vèrtex del Mont-roig (segons l'Alpina), 2846. Ara quedaria anar cap al Mont-roig en sí, però entre que no ho veiem clar i que s'està fent tard, decidim començar a baixar, que encara ens queda una estona.

La baixada es fa relativament bé, fins a l'arribar un altre cop allà on l'Estany inferior de la Gallina passa per el corriol. Evidentment, segueix igual. La diferència és que ja no és migdia i no fa tanta gràcia mullar-se els peus. Tractem de buscar una via alternativa, però al final ens veiem abocats a lo inevitable: hem de creuar per on hem passat abans. Després de passar tots ho comentem: no són gaire més de trenta segons el temps que hem pogut estar passant, però ha semblat una eternitat. Acabem de pujar al refugi, que el tenim al costat i després de fer un mos i trobar-nos amb na Rosa i en Toni, continuem. No ens podem parar gaire. El temps se'ns ve a sobre.

Ara ja només queda la tornada per la vall florida, tot seguint el rierol, i pesi que la baixada és més còmoda comença a notar-se que portem unes hores caminant ja. Al final, i al cap de tretze hores, arribem als cotxes.

Tot i que ha sigut cansat, a tots ens ha agradat molt aquesta sortida, per veure una zona completament fora de l'escenari típic de muntanya, on només ens hem trobat a una parella de francesos al tornar. Crec que -sobretot per la gent que no ha fet tanta muntanya- ens ha resultat inoblidable aquesta sortida.

Xavi.
Secció de Muntanya.